Како се постаје пропали политичар?

Пише: Никола Танасић
среда, 02 септембар 2009 18:56

Без обзира да ли нови закон о информисању иде, или не иде на руку међународној медијској олигархији која суверено влада домаћим етром, чињеница је да су у његовом доношењу изванредно употребљени сви они механизми који су ову Владу, када је сформирана, чинили практично неуништивом. Мисли се на оно – посланици ДС, Г17 и СПС су у првој постави, ЛДП представља јаку „клупу“ ако неко „закаже“, док се за напредњаке још увак не зна да ли су „драфтовани“, па својим нејасним статусом доприносе атмосфери свађалаштва и недостатку јединства у опозицији. Међутим, иако је садашњи састав скупштине и направљен тако да би ова врста игара била могућа, све опозиционе партије учиниле су се „непријатно изненађеним непринципијелним држањем“ либерала Чеде Јовановића, чији су „опозициони гласови“ омогућили изгласавање овог непопуларног закона. Замислите, Јовановић је, ето, издао свету опозициону обавезу да сваком приликом подрива Владу, поготово у тренуцима када она не може да обезбеди већину унутар себе.

Са друге стране, јавности је познато да су Г17 и ЛДП, колико год ту чињеницу из различитих разлога сакривале, идеолошки најближе управо једна другој, па се често истицало да у власти коју неприкосновено држи ДС, ове две партије играју исту улогу који је ЈУЛ играла у време доминације СПС. Самим тим, ако Г17, као „најбољи амерички и европски ђак“ у Влади, има *добре разлоге* да поднесе овакав један закон, лако се може наслутити да ће баш ЛДП бити највише заинтересована да за њега гласа.

Ипак, Јовановићу ова идеолошка блискост и подршка са кључних места није била довољна да оправда своју „опозициону непринципијелност“, па је он повукао нешто што би у његовим идеолошким круговима могло да се назове „крунским аргументом“ – наиме, он и његова партија нису никада спремни да подрже „жеље пропалих политичара“. Шта ово значи? Преведено на језик теорије друштва, ЛДП се *не одриче свог*
револуционарног статуса . Они,
у ствари,
нису
парламентарна странка, једна од многих, која се у равноправној политичкој утакмици такмичи за јавну подршку властитим програмским циљевима, они су
револуционарна партија
која пред собом има револуционарни циљ, који укључује потпуно рушење постојећег друштвеног поретка, уништење штетних и назадних културних образаца и осигуравање да се револуционарни процеси доведу до краја. Јовановићевим речима, ЛДП интересује
једино
да се Србија „

неповратно
постави на европски пут“, а повратак на власт одређеним
парламентарним странкама
постане „
немогућ
“ (сви курзиви Н.Т.).

Јовановићев дискурс је, дакле, револуционаран, бескомпромисан и искључив, а његова партија стога изузетно подсећа на бољшевике из времена образовања руског парламентаризма. Односи власт-опозиција нерелевантни су, докле год се држава, није важно којим средствима, усмерава ка „светлим хоризонтима“. Остале странке нису саговорници, нити партнери (ЛДП презире како власт, тако и опозицију), они су у основи сви *непријатељи*, са којима се може подједнако непринципијелно сарађивати, а којима је знатно боље манипулисати, како би се омогућиле друштвене околности које иду на руку револуционарним циљевима. Како би иначе политичари који имају више посланика у скупштини могли бити „пропали“, и то по оцени припадника најмање парламентарне странке, чији опстанак на политичкој сцени на сваким изборима виси о концу? Јовановићевим речима не дају тежину аргументи, нити неко стање ствари (демократски процеси, закони државе, јавно мњење), већ искључиво *историјски суд* револуције коју намерава да спроведе, а чијим ће током сви неистомишљеници бити уништени, лустрирани и реедуковани, па ће тако
свима
постати јасно да је у ова смутна времена ЛДП била (морално) најјача партија, једини зналац стварне истине, и једини судија тога ко је од политичара и јавних личности напредан и у поседу реформског потенцијала, а ко мрачни, „распамећени јуришник“ и „протагониста политике злочина“.

Сличност Јовановића са Лењином може се тражити у његовој бескрајној сујети и постављању себе самога за „оца“ и патријарха нове (над)нације у настајању и јединог судију добра и зла. Разлика, међутим, лежи у чињеници да су бољшевици своју револуцију *имали пред собом* и могли су манипулисати њеним исходом, док је Јовановић има *иза себе* и све њене тековине су већ познате и у народу крајње неомиљене. Јовановићева партија, са својим узвишеним патосом „изградње нове, праведније Србије“, сведена је већ дуже време на раштимован зупчаник у механизму власти Демократске странке. Овај зупчаник понекад допринесе да добро подмазана владајућа машина заштуца или затрокира, али се углавном покорно врти и испуњава „друштвене задатке“ који су довољно бенигни и безначајни, да мудри оци из Вашингтона и Брисела могу да му их повере.

Јавни дискурс у Србији далеко је од идиличног и оптерећен је огромним проблемима,

који нашу земљу тешко да чине обрасцем демократије и грађанског друштва. Међу те проблеме спада и слугерањски положај медија који се никако не побољшава новим законом, у њих спада и нокдаун опозиције, чије се партије, поштено говорећи, заиста и налазе „на рубу пропасти“. Али развој демократских процеса и грађанске одговорности, ако га има, одвија се *упркос*, а не захваљујући Јовановићевом деловању. Ако ова земља икада постане истински демократска, карактерисаће је стабилна власт, јака и принципијелна опозиција, али пре свега потпуно уклањање екстремистичког дискурса у коме се одређене политичке опције настоје учинити „неповратним“ и „безалтернативним“, а друге декретом партијског савета прогласити за „пропале“ и неподобне за учествовање у друштвеним процесима. Сада, када је огањ са небеса, у виду светске финансијске кризе, покосио неке од светих крава српског јавног дискурса, неке ствари се полако одвијају у добром смеру. Али не захваљујући Јовановићу, чија се нетрпељива и свађалачка идеологија и реторика, ако ишта, могу управо означити као назадне, превазиђене и – пропале.